
Міністерство культури та інформаційної політики України
Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв
Наукове товариство студентів, аспірантів, докторантів і молодих вчених Національної
академії керівних кадрів культури і мистецтв

**КУЛЬТУРА І МИСТЕЦТВО:
СУЧАСНИЙ НАУКОВИЙ ВИМІР**

Матеріали IV міжнародної наукової конференції молодих
вчених, аспірантів та магістрантів

3 – 4 листопада 2020 року

Київ – 2020

УДК 7.01:008

Культура і мистецтво: сучасний науковий вимір : матеріали IV міжнар. наук. конф. молодих вчених, аспірантів та магістрів, 3–4 лист. 2020 р. *М-во культ. України; Нац. акад. кер. кадрів культ. і мистецтв.* Київ: НАКККіМ, 2020. 166 с.

Збірник матеріалів присвячено актуальним питанням експертної діяльності в галузі культури і мистецтва, теорії й історії культури та інформаційним комунікаціям, соціокомунікаційним процесам в бібліотечній й архівній справі, традиціям та сучасним напрямом сценічного й аудіовізуального, а також музичного мистецтва. До того ж висвітлено теоретико-практичний міжкультурний потенціал соціокультурної послуги, практики дизайну і реклами, аналізовано стан, проблеми і перспективи хореографічної культури у державотворчому процесі.

Рекомендовано науковим співробітникам, працівникам бібліотек, викладачам і студентам вищих навчальних закладів та широкому колу читачів.

Редакційна колегія:

Іванов Сергій Віталійович, доктор хімічних наук, професор, перший проректор з науково-педагогічної роботи НАКККіМ

Луцький Максим Георгійович, доктор технічних наук, професор, проректор з наукової роботи та міжнародних зв'язків НАКККіМ

Члени редакційної колегії:

Андрешюк Борис Павлович, доктор політичних наук, професор, директор Інституту дизайну та реклами НАКККіМ

Дичковський Степан Іванович, кандидат педагогічних наук, доцент, директор Інституту практичної культурології та арт-менеджменту НАКККіМ

Кулиняк Михайло Андрійович, кандидат мистецтвознавства, доцент, директор Інституту сучасного мистецтва НАКККіМ

Герчанівська Поліна Евальдіана, доктор культурології, професор, завідувачка кафедри культурології та інформаційних комунікацій НАКККіМ

Копієвська Ольга Рафаїлівна, доктор культурології, професор, Заслужений працівник освіти України, завідувачка кафедри арт-менеджменту та івент-технологій НАКККіМ

Хоролець Лариса Іванівна, професор, Народна артистка України, завідувачка кафедри сценічного та аудіовізуального мистецтва НАКККіМ

Корисько Наталія Михайлівна, доцент, Заслужений працівник культури України, заступник завідувача кафедри хореографії НАКККіМ

Бобул Іван Васильович, народний артист України, кандидат мистецтвознавства, професор, завідувач кафедри естрадного виконавства НАКККіМ

Денисюк Жанна Захарівна, доктор культурології, доцент, завідувачка відділу наукової та редакційно-видавничої діяльності НАКККіМ

Сиваш Ілона Олегівна, кандидат мистецтвознавства, завідувачка відділу аспірантури та докторантури НАКККіМ

Стронська Наталія Тарасівна, кандидат історичних наук, доцент кафедри культурології та інформаційних комунікацій НАКККіМ, Голова Наукового товариства студентів, аспірантів, докторантів і молодих вчених Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв

Тишкевич Катерина Іванівна, заступник завідувача відділу наукової та редакційно-видавничої діяльності НАКККіМ

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв
(протокол № 5 від 24 листопада 2020 року)*

©Автори матеріалів, 2020
©НАКККіМ, 2020

Але ж діяльність осередків культури в регіонах є не менш важливою складовою у формуванні соціокультурних потреб громадян.

У вітчизняній практиці розподілу бюджетних коштів склалася традиція фінансування будинків культури та сільських клубів за «залишковим принципом». Тому, у громадах з малим бюджетом просто немає змоги утримувати культурні заклади. Без культурно-масштабних програм та проєктів сьогодні можуть залишитися, так звані «депресивні території» в Україні, а їх чимало [2].

До цього питання приєднується ще одна важлива проблема – це «кадровий голод». На роботу у сфері культури з низькою заробітною платою не поспішає влаштуватися молодь. Щоб вирішити ці проблеми важливим і дослідницьким, і державним завданням є, окрім аналізу культурних потреб населення – формування нової культурної мережі у громаді. У першу чергу – трансформація застарілих клубів. Уже зараз відбувається об'єднання будинків культури під координацію Центрів культури, Центрів мистецтва та естетичного виховання, створюються багатофункціональні «хаби», тобто культурно-освітньо-розважальні центри, що об'єднують у собі і громадський простір для спілкування, і комп'ютерний клуб, і бібліотеку тощо.

Приклади такого досвіду вже досить популярні в Україні, тож потребують узагальнення та розширеного впровадження в культурне життя інших громад.

Література:

1. Ерасов Б.С. Социальная культурология. Москва: Аспект-Пресс, 1994 472 с.
2. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки [Електронний ресурс]. URL: <http://www.mon.gov.ua/images/files/news/12/05/4455.pdf> (дата звернення: 10.10.2020).

*Стрельцова Світлана, старша викладачка кафедри образотворчого мистецтва
Київського університету імені Бориса Грінченка*

ІНТЕГРАЦІЯ ТВОРЧОСТІ ХУДОЖНИКА О. ДЕНИСЕНКА В ЄВРОПЕЙСЬКИЙ КУЛЬТУРНИЙ ПРОСТІР

Сьогодні Україна знаходиться на переламному етапі всебічного проникнення в європейський простір. Підґрунтям євроінтеграційних процесів стає збереження загальноєвропейських культурних традицій через взаємопроникнення багатьох видів мистецтв, спорідненість та полікультурність з країнами Європи. Спільність історичних подій, розвиток мистецтва та культурні надбання приводять до соціокультурної близькості між різними країнами та народами.

Українська культура і мистецтво у світовому культурному просторі вже впевнено займають свої позиції саме тому, що молоді талановиті сучасні митці гідно репрезентують Україну в Європі, чим викликають інтерес до нашої країни. Так, серед представників сучасного графічного мистецтва одним з найцікавіших є львівський художник Олег Денисенко. Це митець, який спирається у своїй творчості на всесвітні мистецькі надбання, тож абсолютно логічно його доробок треба розглядати як засіб інтеграційного взаємопроникнення.

У 80-90 роках ХХ сторіччя у митців з'являється можливість вільної творчості, налагоджується спілкування з митцями інших країн та взаємозв'язок культур через міжнародну виставкову діяльність. У своєму професійному становленні О. Денисенко впевнюється на тому, що весь творчий процес має спиратися на знання з історії світової культури та мистецтва, а також своєї країни. Художник, який має міцний фундамент класичних мистецьких знань, може впевнено входити до будь-якого культурного простору своїм доробком.

У своїй творчості митець звертається до філософських міркувань, до проблематики дуалістичності буття, до пошуку істини та сенсу життя. Він поєднує різночасові та різностильові пластичні форми, спрямовує свою творчість на ствердження гуманістичного ідеалу, або креативного образу, спираючись на етнонаціональну ментальність. Своїми творами Олег Денисенко звертається до європейської культури, поєднуючи її з етнічною символікою різних цивілізацій, розкриває зміст міфів та легенд, використовуючи різні підходи та техніки виконання.

Творчість О. Денисенка розвивається в різних видах мистецтва, а саме: графіці, живописі (левкас), у творах станкової скульптури. У роботах митця можна побачити відображення його внутрішнього світу, естетичні смаки та сприйняття реальності. Усі твори мають продуману стилізацію персонажів, наповнених символічним значенням та знаковою системою, митець намагається якомога більше надати глядачеві підказок. Він максимально підштовхує до роздумів, спрямовує рух думок глядача у глибину

історію, але при цьому залишається безмовним творцем. Той символізм, який художник вкладає у свої роботи, має дати розуміння глибокого історично-філософського змісту.

Головними героями його творів стають лицарі, які постійно готові до нових звершень, до пошуків істини, до захисту гідності та честі. Художник цінує в мистецтві поступовість розвитку авторської мови, цільність у творчості, його графічні твори знаходять своє відображення у різних видах діяльності, по-різному трактуючи своїх героїв. Денисенко у роботах використовує символи та знаки для невербального спілкування з глядачем, які стають інструментом впливу на свідомість чи підсвідомість, на той багаж знань яким ми можемо формулювати цілісність образу.

Мистецтво – це простір свободи та творення, експериментів та відкриттів. До мистецтва може доторкнутися зацікавлений, той, хто шукає можливість встановити зв'язок із самим собою. Роботи О. Денисенка наповнені образністю. Вони побудовані на звичайній основі, яка є даниною старим майстрам. Також це вираження емоцій, які неможливо вербалізувати. Для самого художника емоція – справжнє мистецтво, яка обов'язково має бути задія творчого процесу.

Мистецький твір, як символіко-семіотична функція, здатний передати засвоєний досвід всього людства, всіх попередніх поколінь, навіть тих, що є недосяжними за відстанню. Тоді для глядача відкривається світ, наповнений сенсом, системою значень, через які відбувається пізнання та самопізнання. Враховуючи такий полікультурний засіб спілкування, твори митця сприймають у будь-якій країні світу, вони наповнені глибинного і змістовного значення. У різних європейських країнах твори митця глядач сприймає по-різному. Представники західних країн схиляються до трактування семіотичного значення у творах, як до слов'янського знакового наповнення. Натомість представники центральної Європи розглядають це як середньовічну ознаку. Розуміння та вивчення себе як складової Всесвіту – це основа творчості О. Денисенка.

Проведене дослідження та аналіз творчості художника О. Денисенка доводить, що мистецькі твори автора можуть цілком впливати на інтеграційні процеси української культури в європейський простір та встановлювати міцні зв'язки між спільними культурними надбаннями. Враховуючи схожість світоглядних засад європейських країн та України, напрямок євроінтеграційних процесів має бути сфокусований на різноманітність європейських культур. Культурна інтеграція передбачає більшого спілкування між собою представників різних національних культур з підтримкою власної ідентичності. Найкращою реалізацією цього є мистецький простір, в якому спілкування відбувається засобами вербального та невербального обміну інформацією духовного виміру. Такі комунікаційні засади дозволяють сформувати спільне сприйняття життєвих цінностей, проаналізувати сенс існування людства, його значущість та передавати один одному ціннісний досвід.

Шевченко Наталія, кандидат педагогічних наук, доцент НАКККіМ

СТРАТЕГІЇ ІНКОРПОРАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО ГУМАНІТАРНОГО ПРОСТОРУ

Міжнародне визнання української держави нерозривно пов'язане з впровадженням європейських стандартів у сферу економіки та політики, усвідомленням ролі національної культури в успішній інтеграції в загальносвітове інтелектуально-освітнє й науково-технічне середовище та раціонального використання її могутнього потенціалу. Адже позитивний досвід європейської цивілізації включає в себе напрацьовані механізми культурної співпраці та взаємозбагачення, реалізації політики культурної самобутності та ідентичності націй [4]. Європейська політика міжкультурного співробітництва реалізується через стратегії, програми й проекти таких міжурядових регіональних організацій, як Рада Європи, Європейський Союз, Організація з безпеки і співробітництва в Європі, Центральна європейська ініціатива, а також інших регіональних об'єднань, які розглядають і розв'язують проблеми політики у сфері міжкультурних відносин. Найвпливовішими в Європейському регіоні є Рада Європи та Європейський Союз – інституції, які здійснюють постійний аналіз процесів міжкультурної взаємодії, яка зазнає численних трансформацій в умовах глобалізаційних та політичних впливів [1].

Державна підтримка української культури на рівні політичних рішень та законодавче забезпечення реального наповнення культурного продукту власним національним змістом має забезпечити її репрезентативність на міжнародному рівні, успішну інкорпорацію до європейського гуманітарного простору, створити перспективи партнерства та взаємних обмінів. Зовнішня культурна політика сучасної України має виражати загальноцивілізаційні тенденції – становлення інформаційного суспільства, трансформації процесів міжнародної співпраці, формування пріоритетів самодостатності

<i>Сергеева С.</i>	Англомовна фонація як головна складова віртуозного естрадного вокалу.....	109
<i>Степурко В.</i>	Наративна сутність мовного контенту у висловленні композитором оцінки власної творчості.....	110

МІЖКУЛЬТУРНИЙ ПОТЕНЦІАЛ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ПОСЛУГИ: ВІД ТЕОРІЇ ДО ПРАКТИКИ

<i>Балащенко Т.</i>	Особенности информационного сопровождения культурного туризма.....	112
<i>Duchkovskyy S.</i>	Cultural tourism as a multidimensional socio-cultural phenomenon in the context of globalization and normalization.....	113
<i>Іващенко Д.</i>	Сучасна корпоративна культура або чому людям важливо відчувати турботу на роботі.....	115
<i>Кива З.</i>	Розваги в житті сучасних українців.....	116
<i>Коваленко Є.</i>	Філософія культури менеджменту: навіщо потрібна така навчальна дисципліна?.....	117
<i>Копієвська О.</i>	Національне вбрання в дизайн-практиках України.....	118
<i>Косінова О.</i>	Значення корпоративної етики в сучасному культурно-мистецькому вимірі..	119
<i>Мирошенко Р.</i>	Культурно-дозвіллієві практики в контексті сучасних соціокультурних перетворень.....	120
<i>Мудренко А.</i>	Стратегії управління позашкільними закладами в Україні.....	121
<i>Охримович В.</i>	Проблеми арт-менеджменту в сучасній Україні.....	124
<i>Пантя А.</i>	Соціокультурні потреби особистості та діяльність центрів культури та дозвілля.....	125
<i>Стрельцова С.</i>	Інтеграція творчості художника О. Денисенка в європейській культурний простір.....	126
<i>Шевченко Н.</i>	Стратегії інкорпорації української культури до європейського гуманітарного простору.....	127

ДИЗАЙН І РЕКЛАМА: КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ВИМІР

<i>Агеева О.</i>	Комп'ютерна графіка як нове мистецтво.....	129
<i>Адамовська М.</i>	Цифровий маркетинг туризму.....	130
<i>Крагель К.</i>	Дизайн думки або як привернути увагу.....	131
<i>Прищенко С.</i>	Тематичний сайт як елемент дистанційної освіти.....	132
<i>Сиваш І.</i>	Традиційні українські прикраси як спосіб вираження самоідентифікації в сучасному світі.....	134
<i>Слівінська А.</i>	Форма та зміст фотокниги як проблема сучасного дизайну.....	135